

XXIX

Γιὰ σον, χαρά σου, πλάτανε, τῆς ρεματιᾶς δραγάνη
κι αὐσίκη τῆς πλαγιάς.
Εἰσοσιδὺν, λέω, νῆμαστε σὶν Ἰοκίο σου νομάτοι,
Κι ὅπως ὁ Μπαταριάς,

ἔκαρε ὅλη τὴ νιότη μας μὲν ὦρα νὰ ματώνει.
— τὰ κλάματα θροχές —
στὰ κλώνια σου γιερούγιζαν, ἡ κάθε μιὰ ἔν' ἀηδόνι,
εἰσοσιδὺν ψυχές...

L

Σὰ σήμερα τὸν χάσαμε, "Ἄγιο του γὰρ τὸ χῶμα.
Μὴν κλαῖς, μοῖρῃ Σταθῶ.
Τραγοῦδα του; ὥρῃ Μπάμπαινε, πῶχεις πιριμπίλι
Κ' ἐγὼ θ' ἀρματωθῶ. (στόμου,

Τὴ χουσοκαρμπίνα του σὶ "Αἰ-λιὰ τὸ μετερίζι
νὰ σκούξω μιὰ φορὰ.
Νὰ γίνοντ τὰ σαράντα του, καθὼς τοῦ γιοῦ τὰξίλει.
καὶ τοῦ παλληκαροῦ.

ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΣΗΣ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

-7-

"Ἄς τὰγήσουμε ἀφ'τά, φίλε μου ἀγαπημένε, ἃς μι-
λήσουμε πάλε γιὰ τὸ ποίημά σου — τὸ δικό μας, γιὰ
τὰθνάτο μας τὸ Τ ρ ι α ν τ ῖ ὁ ν λ ο , Θὰ σοῦ
πῶ κάτι, δηλαδή πὼς θὰ προσπαθῶσιν τὴ δομάδα
τούτη νὰ πιάσω νὰ τὰντιγράψω, γιὰ νὰ κάμω τονιά-
χιστο καὶ κάτι ποῦ μοῦ ζήτησες, φῶς μου λατρεμέ-
το, νὰ τὸ κάμω. Ἐλπίζω πὼς ἅμα θαλθῶ στὴ δουλειά,
θὰ πάη γλήγορα, γλήγορα θὰ τελειώσω, ἀφοῦ θὰ τὸ
ζάμω μὲ τόση καὶ τόση ἀγάπη. Σὰ γιάσω μάλιστα σὶ
δέχτερο τὸ μέρος, θὰ τρέμω καὶ θὰ γράφω, γιὰτὶ
δέλεις ἔχει μέου ὠραιότιτες οὐράνιες, γιὰτὶ γεμά-
το εἶναι πόνοους καὶ καημοὺς καὶ ἀλάλητη γλέκα. Θὰ
γοδοῦμαι μήπως καὶ τὸ χέρι μου, μήπως ἡ πέττα
μου ἡ γιοχὴ χαλάσῃ κάθε λέξη ποῦ θὰντιγράψω,
μήπως ὁ στήχος σου σὰν τὸ λουλούδι χάσῃ τὸ θεῖο ἄ-
ρωμά του, περνώντας σὶ χαρτί μου ἀπάνω. Καὶ σεν-
νάμα θὰ μοῦ γαίνεται παράδεισος ἀκόμη μιὰ φορὰ νὰ
ζήσω σὶν ἴσομο μέσα ποῦ μᾶς ἔπλασε ἡ γαντασία
σου ἡ ψυχολάστει, σὶν ἀγάπη μας, σὶν πόνο μας
μέσα τὸν ἀταίριαχο, ἀφοῦ ἐμᾶς τοὺς δυὸ ἔβαλες σὶ
ποίημά σου, κ' εἶσι, Κωστή μου, θὰ μερίζω τῆς ψυ-
χῆς σου τὴ μεροειδιὰ ποῦ θὰ ομίγῃ μὲ τὴν ψυχὴ μου.
Ναί, γιὰτὶ προίκισες ἀλήθεια μὲ τὴν ψυχὴ μου, μὲ
τὴν καρδιά μου, μὲ τὰ λόγια μου, ὡς καὶ μὲ τὴ γω-
νή μου, ὡς καὶ μὲ τὸ ἔρωτό μου, τὴν περπατησιά
μου, τὰ κινήματά μου τὰ ἴδια, προίκισες τὴν καημέ-
νη τὴν "Ολία τοῦ Τ ρ ι α ν τ ῖ ὁ ν λ ο ὦ σου.
Σ' ὅλα μὲ μοιάζει, σ' ὅλα λὲς κ' εἶμαι γς ἡ δέσπε-
ρή σου, ἡ ἀπελπισμένη.

Μοῦ τὸ γράφεις κ' ἔχεις δίκιο. Μόνο — καὶ εἴ-
ταρε φρεσὶ καὶ τὸ προδόμενα πὼς εἶσι θὰ γίνῃ —
μόνο μ' ἔχεις τόσο πολὺ ὠραιομένη, ἀρεθασμένη τό-
σο ἀψηλά, ποῦ δὲν μπορῶ πιά νὰ γνωριστῶ ἀπατή
μου, κοιτάζοντας τὴν εἰκόνα μου, ἐξὸν ποῦ καθρεφτί-
ζει τὴν ἀγάπη μου καὶ τὸν πόνο μου. Καὶ μάλιστα.
σὰ θεὸς νὰ ξαίρω, σ' ἀγαπῶ ἐγὼ περισσότερο ἀπ' ὅτι
ἐκείνη ἀγαπᾷ. ἔχει πάθος πιδ μεγάλο, ἔχει πιδ τρο-
μερὴ φλόγα ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα. Ἡ ἀγάπη μου,
ἄχ! εἶναι καὶ κάτι πιδ ἄγρια παρὰ ἐκείνης. Ἀλή-
θεια ὅμως πὼς γλώσσα σὶν ἴσομο δὲν μπορεῖ νὰ
φανερῶσιν τὰ ὅσα ὑπάρχουνε γιὰ σένα σὶν καρδιά
μου μέσα.

Τρέχω σὶν πρόγεμα. Τρεῖς φορὲς ὡς τώρα ἤρθε
ὁ δούλος νὰ μὲ φωνάξῃ. Γιὰ λίγη ὥρα καὶ πάλε γυ-

ρίζω πίσω. Δὲ θὰ θυγῶ σήμερα. Θέλω νὰ εἶμαι ὅλη
καὶ ὅλη δική σου, ἡ ψυχὴ μου σὶν ψυχὴ σου μέσα, κ'
εἶσι νὰ μ' ἔχῃς ὡς τὴ νύχτα θαυιά, τὴ νύχτα τὴν ὁ-
λοσκοτεινὴ, τὴν ὀλοδακρυομένη τὴ νύχτα. Ἐπειδὴ
σ' ἀγαπῶ, Κωστή μου, σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαπῶ. Ἀχ!
ἀφ'τὴ μου τὴ λεξούλα τὴ θεόγλυκη, δὲν ἀκούς ὥρες
ὥρες τί ἀγάλλω, τί σιγανά ποῦ σοῦ τὴν ψιθυρίζω,
δὲν ἀκούς, ὥρες ὥρες μὲ τί πάθος, μὲ τί λύσσα σοῦ
τὴ φωνάζω; Μ' ἀκούς, πὲς μου, μ' ἀκούς, εἰς ποῦ
τὴν ψυχὴ μοῦ πῆρες;

Ἡ ὦρα τρεῖς καὶ ἑνὰ τέταρτα τὰπόμεμα. —
Κωστή, φίλε μου μοναδικέ, ἀγάπη μου, ἔξχασα νὰ
σοῦ πῶ, σήμερα τὸ πρωῒ, πὼς πέρασα νύχτα καλὴτε-
ρη. Καὶ τώρα τώρα, ἔσπερος ἀπὸ τὸ γαρί, πάλε κοι-
μήθηκα λιγάκι. — Διάβασα, ξαναδιάβασα καὶ ἀκόμη
ξαναδιάβασα λαίμαργα καὶ ἀχόρταγα τὸ λατρεμένο σου
τὸ γράμμα καὶ ἀλάκαιοῦ μου πιδ διψισίκα, τί λέω;
ἀνίγηκα σὶν παρὰδεισο τῆς καλοσύνης σου τῆς ἀτέ-
ραντης, σὶν οὐρανὸ τῆς ἀγάπης σου. "Α! τώρα,
δέλεις, δὲ ζῶ πιά μὲ ἄλλο τίποτα παρὰ μὲ τὰ γράμ-
ματά σου, εἶσι, κυριολεκτικὰ, σὰν ποῦ σοῦ τὸ γράφω.
Μάλιστα! Ὁ ἕπρος μου, τὸ γαργητό μου, τὸ στήριγ-
μά μου, ὁ ἀέρας ποῦ ἀναπνέω, ἡ δύναμη ποῦ μὲ κάνει
καὶ θαδίζω, ἀφ'τὰ εἶναι, ἀφ'τὰ καὶ μόνο ἀφ'τά, εἶναι
οἱ σελίδες σου ἀφ'τὲς οἱ οὐράνιες, οἱ μεθυστικὲς, ποῦ
ζῶ γιὰ δάφτες καὶ ἀπὸ δάφτες πεθαίνω.

Ἀπόψε θὰ λίδω ἀκόμη γράμματα. Καὶ τὰ θέλω,
τὰ θέλω πάντα. Νὰ μοῦ τὰ λὲς ὅλα, ὅλα, ὅλα. Νὰ μοῦ
γράφῃς ὅτι κάνεις, ὅτι λὲς, ὅτι οὐλογοῖται κάθε
στιγμὴ, κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας. Μοῦ γαίνεται πὼς
δὲν ξαίρω ποτέ μου ἀρεκά, ποτέ μου ὅσο θέλω, τί
γίνεσαι. Πὲς μου τί ὥρα σινηθίζετε καὶ σιγκώνεστε
ἀπὸ τὴν τραπέζι τὸ μεσημέρι. Θαρρῶ καὶ μοῦ εἶπες
πὼς ἔσπερα ἀπὸ τὸ γαρί κάθεστε πάντα λιγάκι σὶν
μικρὸ σου τὸ γραφεῖο, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Καὶ τὸ
δράδι, ποῦ κάθεστε μὲ τὴ μάννα σου, σὰ σιγκώνεστε;
Τί ὥρες σινηθίζεις κ' εἶσαι μόνος, ὀλομόναχος σὶν
γραφεῖο σου, ποῦ τὸ λὲς κιάλας πὼς εἶναι δικό μας;
Θέλω νὰ ξαίρω ποῦ καὶ σὲ τί μέρος πρέπει νὰ πη-
γαίνῃ ὁ νοῦς μου νὰ σὲ θρίσκῃ πάντα καὶ πάντα.
Κωστή, ἄχ! ἀγάπα με, ἀγάπα με πάντα καὶ παντοῦ.
Ἐγὼ πιδ δὲν μπορῶ ἀπὸ τὴν πολλὴ μου ἀγάπη καὶ
πιδάτω. — Φῶς μου, εἶμαι δέδαιη πὼς μ' ἀκούσεις.

πὺν οὐ παρακαλοῦσα καὶ πὺν δὲ λὲς τίποτα, μὰ τί-
ποτα τῆς μητέρας ἀπ' ὅσα σοῦ γράγω ἄγασέ με νὰ
πιστέω πὺν μὲν ταῦταξες κιόλας, πὺν μὲν τὴν ὁρμή-
στηκες τὴν ὥρα τὴν ἴδια πὺν διαβάξεις ἀγίτες μου
ἐδῶ τίς σε λιδούλες. Κ' εἶπαι μόνον θὰ μπορῶ σὺ
γράμματά μου νὰ σοῦ γανερώνομαι ὅλη κατὰ πὺν
εἶμαι, ὅλη μου μέσα γὰρ μέσα, νὰ σοῦ χένομαι σὴν
φρενή σου, θὰ μὲ κατάλαβες πῦν, ἐπειδὴ πρὲπει τὴν
νὰ σοῦ ξομολογηθῶ, πολλὰς ὁρμὲς, ἀγὼ σοῦ ἔγραψα
ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅλο μου τὸ νού κι ἀγὼ ἔπειλα
τὸ γράμμα μου, μετάνοινα κ' ἐκλυγα καὶ σὺλλο-
γίσουνε πὺν καλύτερα θὰ εἶπαι νὰ σοῦ τῶλεγα, με-
ρικὰ, σὴν εἶπαι δὲ, παρὰ νὰ σοῦ τὰ γράγω, καὶ
λντόμουνε πὺν δὲ σοῦ τὰ εἶχα γλυκοφιδνύσει τότες
σιὰφτί.

Φῶς μου, τὸ ξαίρεις πὺν σὴν καρδιά μου — κ' ὑ-
ποθέτω σὴν καρδιά κάθε γυναικός, — ὑπάρχουνε ἱ-
ερὰ καὶ κοίγια κατατόλια, πὺν δὲν πρέπει ματὶ νὰ
τᾶγγίξῃ. Ἰκανὰ τὸ τίποτα δὲν εἶναι κι ὥστόσο γὰρ
τὴν φρενή πολλὴ σιμύουνε. Κάτι χωματιτὲς πὺν μό-
λις μπορεῖ κανεὶς νὰ τίς ξεδιαλίσῃ. Ἄν εἶχα ποτὲ
μου ἀγαπῇσαι ἄλλοτε ἀπὸ σένα, θὰ μνίσκαρε ἀνάγ-
ριχα μέσα μου τὰ γυλλοκάδια μου, δὲ θὰ τὰ κοί-
ταξε κανένας, δὲ θὰ τὰ κοίταζε, δὲ θὰ τὰ ἐνομιάζο-
μουνε οὔτε γῶ. Ἐοί, θέλω νὰ τὰ ξαίρης ὅλα ὅσα εἶ-
ναι δικὰ μου, ὅλα νὰ τὰ διῆς. Ἐχω δῖγα πὺν μὲ
καίει νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν φρενή μου, τὴν καρδιά μου
καὶ τὸ νού μου, γὰρ νὰ τὰ διαβάξης ὅλα μου, σὰ νὰ
εἶπαι βιβλίο, γὰρ νὰ βλέπης ὅλη σου τὴ Μύρρα.

Πὺν, μὰ πὺν τὸ κατῶρθωσες νὰ γίνῃ τέτοιο θά-
μα, νὰ σοῦ ἐμπιστεύομαι τόσο, νὰ νιώθω ἀπέραντη
ἀνάγκη νὰ σοῦ δίνω κάθε μέρα ὅ τι δικὸ μου ἔχω ;
Σοῦ ὁρμίζομαι σὴν ζωὴ μου, Κωστή, πὺν σοῦ λέω
πράματα πὺν δὲ θὰ τολμοῦσα πρῶτα μῆτε σὶν ἐμὰ
μου νὰ τὰ ξομολογήσω. κάτι μουτικὰ πὺν μουτικὰ εἶ-
ναι καὶ γὰρ μέσα τὴν ἴδια. — Πές μου, πές μου, ἐοῦ
πὺν ὅλα τὰ ξαίρεις, ἂν τέτοιο πρᾶμα ἔτεχε ποτὲς καὶ
οὐ ἄλλους.

Ἐοῦ καὶ εἰκοσιπέντε. — Ἡρθε ἡ Ἀννούλα νὰ
μὲ διῆ. Καλὸ παιδί κ' ἡ μόνη ἐδῶ ἡ καμμένη πὺν
μπορῶ κάποιος νὰ πῶ καὶ δνὸ λόγια μαζί της, μὰ
ἦρθε ὅσο σοῦ ἔγραψα κι ἀναγκάστηκε νὰ διακόψω τὸ
γράμμα μου. Κάθισε, πῆρε τᾶν καὶ κατόπι ἔμεινε
ἀκόμη. Κουθεντιάσαμε λιγάκι — ἀχ ! μόνον γὰρ τὴν
ἀγάπη μου δὲ μιλῶ ποτὲς καὶ μὲ κανέναν — τὴν ἀ-
γάπη μου, τὸ μόνον πὺν σὺλλογιόμηναι, ἀκόμη καὶ σὰ
λέω ἄλλα. Τώρα μόλις ἔγινε ἡ Ἀννούλα. Μὲ ρώ-
τησε τί γίνεσαι, καὶ μὲ εἶπε καὶ νὰ σὲ χαιρετήσω. —
Κατεβαίνω σὸ γὰρ. Γλήγορα πάλε ξανάρχομαι
καὶ πάλε τὰ λέμε, φρενή τῆς φρενῆς μου ἐοῦ καὶ ζωὴ
τῆς ζωῆς μου. Φιλῶ τὸ στόμα σου, τὰ μάτια σου γι-
λῶ. Ἀχ !

Ὅχιτὼ καὶ τρία τέταρτα. — Κωστή μου, πρέπει
νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως, μὴν τύχη καὶ τὸ ξεχάσω. πό-
σο μὲ συνεπῆρε τὸ κεφάλαιο πὺν μέσα μου ξεδιαλί-
ξεις τὸν Ἀριστοτέλη ἐκεῖνα ὅσα εἶπε γὰρ τὴν φίλια.
Ποτὲς δὲν πιστέω νὰ γράφτηκε τίποτις ὥραιότερο,
πὺν καθύπου, πὺν ἀληθινὸ γὰρ τὴν φίλια. Κι ἂς πὰ νὰ
λένε, ἀπὸ τέτοιες σελίδες, ἀπὸ τέτοια λόγια φαίνε-
ται πόσα ξαίρανε, πόσα νιώθαι, τί ψυχοπονεοῖα πὺν
τὴν εἶχανε, τὰ μεγάλα ἐκεῖνα τᾶνθρωπάκια, πὺν λὲς.

Ποῦ νὰ τὸ γαντασῶ ; Ἀπὸ τὴν παράδοση τὰ ξαίρον-
με τὰ βιβλία τους καὶ κατόπι σὴν τὰ βλέπομε νῦν πο-
μένα, τὰ περνοῦμε πὺν εἶναι μάθημα πάντα. Βλέπον-
με τὸ βιβλίο δὲ βλέπομε τὸν ἄνθρωπο. Ἀχ ! θὰ πο-
νοῦσανε καὶ θὰ κλαίγανε καὶ ψάγατοῦσανε καὶ κεί-
νοι σὴν καὶ μᾶς. Ποιὸς πάει νὰ τὸ ξεκαλίσῃ; Ποιὸς
πάει νὰ κοιτάξῃ σὴν καρδιά τους μέσα καὶ σὴν ζωὴ
τους, νὰ διῆ τὰ μάτια τους, σὰ δακρύζανε, τὴν καρ-
διά τους, σὴν ἀναστενάξῃ, τὸ πρόσωπό τους, σὴν τοὺς
παράδερε ὁ καιμὸς ; Ἡδελα, Κωστή μου, νὰ δια-
βάσω ἀκόμη ὅσα ἔγραψε ὁ Ἀριστοτέλης γὰρ τὴν γι-
λία, νὰ μάθω καὶ τᾶλλα. Ἐγὼ τὸν εἶχα πὺν εἶπαι
ξερόκαρδος, σοφὸς καὶ καπονεμάτης. Ἐοῦ τὴν
μὲ δείχνεις πὺν εἶχες καὶ φρενή. Γὰρ νὰ μιλῇσαι ὅ-
πως μίλησε ἀπάνω σὴν φίλια, πρὲπει ἀγὼς ὁ ἄ-
νθρωπος νὰ εἶπαι ἄνθρωπος σιμύθαι. πρὲπει νὰ ἡ-
ξαίρει ν' ἀγαπᾷ.

Ἐοῦ ὅλα μου τὰ φωτίζεις. Ὅλα τὰ καταλαβαίνω
σὰ μου τὰ ξηγᾷς ἐοῦ. Μοῦ ἀνοιξες τὴν ὁρμή τὴν
σὰ μου γράφης καὶ τᾶλλα πὺν λέει, θὰ τρελλαθῶ πῦν
γὰρ τὸ φίλο σου ὅλους διόλου. Τί νὰ σοῦ πῶ ; Τὸν
Ἀριστοτέλη μ' ἔκαμες ἀμέσως νὰ τὸν ἀγαπῇσαι, γι-
ατὶ δὲ γράφει κανεὶς τέτοιον πράγμα, σὰ δὲν τὰ νιώ-
θει, καὶ γὰρ μέσα, οἱ ὥραιες, οἱ γίνες οἱ φρενῆς, εἶ-
ναι μόνες ἄξιες νὰ καταλάβουνε τί καὶ μέσα τῆς
θεόγλυκο καὶ μουτικὸ ἀπὸ πὺν τὸ λένε φίλια. Ὁ κα-
θένας δὲν τὴν ξαίρει κ' εἶναι μάλιστα μερικοὶ πὺν
δὲν μπορεῖ μῆτε νὰ τὸ πᾶρῃ ὁ νους τους τί θὰ πῇ γι-
λία. (Καὶ νὰ πὲ ρωτήσης, ἀπὸ καιρὸ ἔχω τὴν ἰδέα
(γράφη μου ἂν εἶναι ἡ δὲν εἶναι σωστή), πὺν εἶναι
πολλὴ πὺν σπάνιο, πολλὴ πὺν δύσκολο νᾶπαντῇσαι κανεὶς
τὴν ἀληθινὴ τὴν φίλια, παρὰ τὴν ἀγάπη τὴν ἀληθινή.
Δὲ μιλῶ γὰρ τὴν ἀγάπη τὴν δική μας, Κωστή μου.
Ἡ δική μας ἡ ἀγάπη, Κωστή, ἔχω, βλέπεις, καθὶ
μέσα μου τὴν πεποῖθησι ριζωμένη πὺν εἶναι ἡ ἀγά-
πη μας μοναδική, πὺν δὲ φάνηκε τέτοια σὶν κόσμο
ποτὲς, καὶ πὺν ποτὲς κανένας δὲ θὰ τὴν νιώσῃ ὅπως
τὴν νιώθουνε μεῖς οἱ δυὸ. Κι ἀγάπη, φρενή μου, νὰ
τὴν πῆς, ἀγάπη δὲν εἶναι. Τί νὰ εἶναι, τὸ λοιπὸ, μῆ-
τε γῶ δὲ δύναμαι νὰ σοῦ τὸ πῶ. Θᾶπρεπε νὰ βροῦμε
καμὶά λέξη καινούργια, νὰ τῆς δώσωμε ὄνομα πὺν
τῆς ἀξίζει.

Ἀχ ! Εἶναι κάτι οὐράνιο καὶ μεθευστικό, πὺν μέσα
τον σιμύουνε ὅλες οἱ ἀγάπες, ὅλες οἱ καινούργιες. ὅ-
λες οἱ φίλεις, ὅλα τὰ χάδια. Μοναχὴ τῆς σιμμάζε-
θει καὶ κρατεῖ σὸ βάθος τῆς κάθε πόθο. κάθε στορ-
γῇ, κάθε πάθος πὺν ἡ ἀνθρώπινη καρδιά εἶναι καμω-
μένη γὰρ νὰ νιώσῃ, κι ὅλα τους ἀγὰρ σοῦ τᾶνεδάξει
σὸ μεγαλῆτερό τους τὸ βαθμὸ, μὲ ὅλη τὴν δύναμή
τους.

Ἀγαπιόμαστε μὲ τὴν τρέλα καὶ μὲ τὴν φωτιά πὺν
ἀγαπιόνται οἱ πὺν ἐρωτευμένοι, πὺν κ' οἱ πὺν ξεγε-
νιασμένοι ἀγαπιόμαστε σιμᾶμα μὲ τὴν ἀπέραντη
τρνφρεράδα πὺν ἀγαπιόνται ἀδερφὴ κι ἀδερφός, γί-
λοι καὶ φιληνάδες. Ἐχω γὰρ σένα τὸ σεδασμοῦ, τὴ
λατρεία, τὴν ἐδλάδεια πὺν θὰ εἶχα γὰρ τὸν πατέρα
μου, καὶ μὲ τὴν ἴδια τὴν καρδιά νιώθω μέσα μου γὰρ
σένα, Κωστή, ὅσα σὴν φρενή τῆς τὴν τρνφρερή, τὴ
γλυκειά, τὴν ἀνήσυχη, τὴν φλογισμένη, νιώθει γὰρ τὸ
παιδί τῆς ἡ μάνα, ὅσα ἡ καλή σου ἡ μάνα, ἡ ὥραία
σου ἡ μαννούλα ἔνωσε πάντα γὰρ σένα, Κωστή, ἀπὸ
τὰ μικρά σου ἀκόμη. Ἐχω ἀλάλητη ἀνάγκη νὰ μὲ
χαδέβης, νὰ μὲ προσοιτάβης, νὰ μου δίνης θάρρος,

καὶ θὰ ἤθελα πάλε καὶ γὰρ νὰ σὲ θυσίω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ σὲ χαδέβω, νὰ σὲ νταντέβω, σὰ νὰ εἰσυνε κανένα παιδάκι, κανένα πλάσμα μικροῦτοιο, ἀνήμερο καὶ λατρεμένο. Κωστή μου, Κωστή, μὴ ποῖς εἶσαι, δὲ μοῦ λές, γιὰ νὰ μοῦ ἀνάγης ἀγάπη τέτοια καὶ τόση στὰ σπλάχνα, γιὰ νὰ μοῦ πάρης ὅ τι γ' ὀλίγα ξε μυστικά στὴν καρδιά μου; Ἀχ! ἀγάπα με, ἀγάπα με τὸ ἴδιο καὶ σὺ, σὰ θέλεις νὰ ζήσω. Θέ μου! Θαρρῶ σιἀλήθεια πὼς τῶρήσαμε μακριὰ τὰ Νικομάχεια τοῦ Ἀριστοτέλη.

Φῶς μου, ἀρχίζουνε τὰ νέβρα μου καὶ με ποιοῦνε, γιατί ἀργεῖ ἀπόψε πάρα πολλὴ τὸ ταχυδρομεῖο, νὰ μοῦ ἔρθῃ. Ἀχ! φίλε μου, φίλε μου, τί ζωὴ, μὰ τί ζωὴ λές νὰ εἶναι ἡ δική μας, πὺν κρέμεται ἀπὸ ἓνα θαλάρι πὺν δὲ γτάνει, ἀπὸ ἓνα τραῖνο πὺν μπορεῖ νὰ κινυνέρι; Ἀγαπιούμαστε με τὸ παραπάνω, ἀγαπιούμαστε με δύναμη περίσσια κ' εἴμαστε πάρα πολλὴ μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον κ' ἡ δύστυχὴ μας ἡ ζωὴ πάει χαμένη, πάει πέρα γιὰ πέρα ἡ ζωὴ μας, δίχως ἐλπίδα. Ὁχ! γιατί νὰ μὴ μοῦ ἤφθε πὺν νοοῖς; Γιατί νὰ μὴ με πρόσμενες ὅπως σὲ πρόσμενα ἐγὼ; Τώρα, βλέπεις, Κωστή μου, γιαιτρεμὸ τὸ καλὸ μας δὲν ἔχει, δὲν ἔχει πὺν κανένα γιαιτρεμὸ γιὰ τίποτα, καὶ στὴ δύσκολη, στὴν τρομερὴ θέση ὅπου θροισκώμαστε, στὴν πλῆξη μας καὶ στὸν καημὸ μας, ὅ τι κι ἂν κάμουμε, ἀγάπη μου καὶ φῶς μου, κακὸμοῖρὸς μου καὶ πονεμένο, δὲ γελᾷ, κι ἄλλο δὲ θὰ διοῦμε παρὰ θλίψη, ἀπελπισιὰ καὶ δάκρυα. — Κωστή μου, ἀκούς; Νά, χινηθόσανε εἶναι ἡ πόστα, Ἀχ! ἡ καρδιά μου πὼς τηδᾷ καὶ πὼς τὰ πρόσμενα τὰ γράμματά σου τὰ βλορημένα μου!

Ἡ ὥρα ἔντεκα καὶ δέκα τὸ βράδι. — Χίλιες καὶ χίλιες φορὲς τὸ διάβασα, τὸ ξαναδιάβασα, τὸ γράμμα σου. Τὰ γράμματά σου, Κωστή μου λατρεμένο, εἶναι ὥραϊα, εἶναι καλὰ, τὰ γράμματά σου μ' ἀπελπίζουνε καὶ με ξετρελαίνουνε συνάμα. Πίνω κάθε λέξη καὶ πίνω μαζί με κάθε λέξη φαράκι καὶ χαρά. Ζωὴ καὶ θάνατο, θάνατός μου πὺν δὲ σ' ἔχω, ζωὴ μου πὺν σὲ διαβάω. Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν μπορῶ πὺν ὀλομόναξή μου, μακριὰ καθὼς εἶμαι ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου, ἀπὸ τὴν ζωὴ μου μακριὰ. Δὲ μοῦ γάινεται νὰ εἶμουνε ποτέ μου ἀφανισμένη ψυχὴ καὶ σόακα, ὅπως ἀγτὲς τὲς μέρες. Καὶ νὰ μὴ σὲ βλέπω, καὶ νὰ μὴ σ' ἀκούω νὰ μοῦ λές κι ὅλο νὰ μοῦ ξαναλές πὼς μ' ἀγαπᾷς καὶ μ' ἀγαπᾷς, ἀχ! μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ συνηθίσω.

Κωστή μου, πές μου, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, πὼς, μὰ πὼς νὰ κάμω; Ποτεῖς ἐοῦ, μονάκριβό μου; Ὁχ! ναί, ποτεῖς τρομερά, τὸ ξαίρω, κι ὥστόσο πρέπει νὰ συλλογιστῇς πὼς ὁ πόρος ὁ δικός σου τίποτα δὲν εἶναι στὸ δικό μου μπροστά. Τίποτα, Κωστή μου, ἀκούς; Ἐσένα, σοῦ καίει τὰ σπλάχνα σου ἡ ἀπελπισιὰ πὺν μ' ἀγαπᾷς καὶ πὺν δὲ μ' ἔχεις. Ἐγὼ ἀπ' ἀφ' οὗ πεθαίνω, Ἐμένα θυμὸς σοῦ τυχαίνει καὶ κατὰ παραπάνω. ἔχω τὴ συνειδήσή μου πὺν με τρώει καὶ πάλε με τρώει, σὺν σκουλήκι, ἔχω καημούς ἀγιάτρεφτους πὺν με σκοτώνουνε. Ἀχ! ἡ μάνα σου ἡ δύστυχῃ, σοο κι ἂν τὴ λυποῦμαι, σ' ἔχει πλάγι της τουλάχιστο ἡ καημένη, σ' ἔχει κάθε στιγμὴ καὶ στιγμὴ. Ἐγὼ, Κωστή μου, σὺν κλαίω, σὺν τὰ κλάματα λές καὶ μοῦ σπάνουνε τὰ στήθια μου, δὲν ἔχω τὴ φωνή σου νὰ με ἡσυχάσω, μήτε τὸ χέρι σου νὰ με χαδέ-

ψω, μήτε τὰ λατρεμένα σου τὰ μάτια πὺν μὴ τους ἀχιδιὰ γτάνει γιὰ νὰ ξεσορπίσω κάθε πόνο, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ κάθε χαρά, γιὰ νὰ λιώσῃ πὺν ἡ ψυχὴ μου δλη.

Κωστή, ἂν ἀλήθεια με λιπᾶσαι, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, σπλαχνίσου με πὺν, κι ἂν ἡσέ με, ἂν ἡσέ με νὰ πεθάνω. Ποτέ μου δὲν πόφερα τόσο, σοῦ τόρκίζομαι.

Πάω νὰ πλαγιάσω. Ἄθριο, λοιπόν, ἐοῦ, φῶς μου καὶ φῶς μου, ἄθριο τὰ ξαναλέμε. Τί κουρασμένη, τί ἀφανισμένη πὺν εἶμαι, νὰ ἡξαιρες! Ἀχ! νὰ μποροῦθα λιγάκι νὰ κοιμηθῶ τὴ νύχτα! Ἐλα, ὅχ! ἔλα στὸνειρό μου γιὰ νὰ μεθώσῃ μὴ στιγμὴ ἡ καρδιά μου, ἔλα νὰ με πάρης στὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ με νανορρίσῃς καὶ νὰ με ἡσυχάσῃς, γιατί με ὀήμαξε πὺν ἡ ἀπελπισιὰ κ' ἡ ἀγάπη.

Κεριακή, ὥρα δυόμισι τὰ πόγεμα. — Φίλε μου ἐοῦ χαδεμένο μου κι ἀγαπητέ, ἀχ! νὰ ἡξαιρες με τί δύναμη ἀπὸ τὸ προῖ ὥς τὸ βράδι ὁ ἀκολουθᾷ ὁ λογιμός μου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κονιά σου, νὰ ἡξαιρες πόσο, μὰ πόσο σ' ἀγαπῶ. Ἦσια με τώρα, δλη τὴ μέρα, δὲν τὸ κατῆρα νὰ σοῦ γράψω ἀπὸ τὴ λέξη μου τὴ μεγάλη, ἀπὸ τὰ κλάματά μου. Λύπη, Κωστή μου, καὶ ἰλέπη καὶ πάντα λήπη, ἀφ' οὗ ξαίρω καὶ τίποτα πὺν δὲν προσμένω, δὲν ἐλπίζω ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Χαιρομελώντας θὰ τὴν ἀποχαιρετοῦσα, με χαρά μου καὶ με γλῶσσα πὺν σφαλνοῦσα τὰ μάτια στεροῦν μου φορά.

Φῶς μου ποθητό, δὲν μπορῶ πὺν νὰ ζήσω δίχως νὰ σὲ βλέπω, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως ἐσένα. Ἄν ἐπρεπε, ὅχι, δὲν ἐπρεπε με κανέναν τρόπο νὰ με κάμῃς νὰ σ' ἀγαπήσω τόσο. Ποτεῖ πάρα πολλὴ κανέναν νάγαπᾷ ἔτσι. Σοῦ τόρκίζομαι, εἶναι κι ἀπὸ τὴ δύναμή μου πέρα, ἡ καημένη μου ἡ καρδιά δὲν τὸ σηκώνει. Θὰ τὸ διῆς πὺν καὶ σί, ὅσο κι ἂν πολευθῶ. Κωστή μου, ὅση θέλησῃ κι ἂν ἔχω, στὸ τέλος ἡ ἀγάπη μου ἀφ' οὗ θὰ με σκοτώσῃ.

Ἄν ξαίρεις, μονάκριβε, τί σιγνὰ πὺν μοῦ τυχαίνει νὰ συλλογιῶμαι τὸ θάνατο — καὶ πάντα με ἡσυχία, πάντα ἡμερα καὶ τρομερά. Ποτέ, ποτέ μου δὲ θὰ τὸ πιστεῖς πὼς εἶτανε ἡναιτὸ τέτοιο πρᾶμα, ποτέ μου δὲ θὰ τὸ πιστεῖς, καὶ νὰ μοῦ τόλεγε κανένας, πὼς θὰ καταντήσω μὴ μέρα νὰ γωνάω τὸ θάνατο μ' ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς ψυχῆς μου. Ὁ Χάρος διόλου δὲ με τρομάζει. Φαντάζομαι τὸ Χάρο, δηλαδή, ὅχι ὅπως μᾶς τὸν παρασταίνουνε τὰ δημοτικὰ μας τὰ τραγούδια, μὰ σὰ νὰ εἶτανε πατέρας, σὰ νὰ εἶτανε κανένας θεὸς με σπλαχνικὴ καρδιά, κανένας θεὸς πάγκαλος, πὺν γέρνει σιγὰ σιγὰ τὸ τραῖο τὸν τὸ κεφάλι, πὺν σὲ κοιτάζει καὶ πὺν τὰ μάτια τὸν σὲ χαδέβουνε καὶ πὺν σοῦ λέει:

«Ἐλα, παιδί μου, ἔλα νὰποκοιμηθῇς στὴν ἀγκαλιά μου».

Ἄγγελος σωστός τῆς παρηγοριᾶς καὶ τῆς εἰρήνης, ὅπως τὸν ἔχεις παρασημένο στοὺς θυροφύλους σου ἐκείνους τοὺς στίχους πὺν μοῦ ἔστειλες. Κωστή, ἐγὼ θὰ ἤθελα στὴν ἀγκαλιά σου, ἀγάπη μου, νὰ ξεψυχήσω. Ἀχ! τί καλὰ πὺν θὰ εἶμουνε πλάγι σου, νὰ ἡξαιρες! Τόσο μ' ἀγαπᾷς, καὶ σ' ἀγαπῶ τόσο, πὺν εἶναι παρόδειος ἀληθινὸς νὰ νιώθωμὸ πὼς εἴμαστε κοντὰ ὁ ἓνας σὺν ἄλλον, παρόδειος νὰ νιώθω τὸ χᾶδι τὸ νασκωμένο τοῦ φιλοῦ σου. Τί νὰ

ζούμε, ὠθησάμεν μου, καὶ τί μᾶς ἡλεῖ ἡ ζωὴ, ἀποῦ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἔχω ἐσένα ὅλες τὶς στιγμοῦλες τῆς ζωῆς μου ;

Ἡ ὥρα ἔξῃ τὸ βράδι, κατόπι ἀπὸ τὸν περιπατο στὴν κορφοῦλα. — Θυμᾶσαι, μονάκριβέ μου, λαιτρεμένη μου, θυμᾶσαι ; Θυμᾶσαι τὴ θραδεὶά ποὶ κατεβαίναμε κ' οἱ δυὸ μας ἀπὸ τὴν κορφοῦλα μας ἐδῶ τὴν πλαγινή ; Φωτόγεμο φεγγάρι περὶχυνε τὰ βουνὰ γύρω γύρω. Ἀπέραντη σὰν τὸν οὐρανὸ, ἀπέραντη σὰν τὴν πλάση, μέσα μας νιώθαμε τὴν ἀγάπην καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δὲν εἶχε τὴν ἀχιδιά της. Δὲ μιλούσαμε. Ποῦ νὰ θρηνοῦνε τὰ λόγια ; Πῆρ' μόνο ἀπὸ τὸν κόρφο μου ἕνα κίτρινο τριαντάφυλλο, ποῦ τὸ εἶχα μᾶσει τὸ πρῶτ', καὶ σοῦ ἔδωσα. Κοιτοσιάνηκες, τὸ γέλιες καὶ μοῦ εἶπες : — «Μὲ τὸ τριαντάφυλλό σου, Μύρρω μου, τοῦτο, θέλω νὰ θάρῶ».

Ἀχ ! Κωστή, Κωστή μου, Κωστή, τὸ λόγο σου δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω. Πόδες πορὲς τὸν ἐνυμνηθῆναι κ' ἔπαισα στὰ κλάματα ! Καὶ πάλε μοῦ ξαναῆρθε στὸ ροῖ, διαβάζοντας ἕνα γράμμα σου, δπον, ἴσως καὶ νὰ μὴν ἰαλημονήσεις, μοῦ μιλοῦσες γιὰ τὸ θάνατό σου· μέρες καὶ μέρες μοῦ πλάκωσε τὰ στήθια πλῆξη ἀλάλητη καὶ τὰ δάκρυα τὰ πιὸ πικρὰ μοῦ κατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια. Καὶ σήμερα, ποῦ ἀνέβηκα στὸ κορυφοῦνι, ὁ ἴδιος ὁ καημὸς μοῦ τρώει τὴν καρδιά μου. Ἀλήθεια πὼς ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ μοῦ τὸ εἶπες, ποτὲς ἀπὸ τὴν νυχτὴ μου δὲν ἔσθῃς ὁλόκληρα ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ὁ λόγος, ἡ οπαρχτική ἐκεῖνη μου ἰδέα, πὼς πορεῖς καὶ σὺ νὰ πεθάνῃς. Συχνὰ σὺλογοῦμαι καὶ λέω μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ἂν τίγῃ νὰ πεθάνω γλήγορα, ὅποτερὶς ἀπὸ τὸ θάνατό μου θάκοιλουθῇ τὸ ἕνα, θάκοιλουθῇ ἄλλο, καὶ τὸ καὶ τὸ. Ἐνα βράδι, τότε τὴν ὥρα τελεσιταῖα, τὸ θάνατο τὸ δικό σου στοχαζόμουν. Φαντάστηκα πὼς εἶσουνε πολλὰ ἄρρωστος καὶ πὼς ἄξαφνα μοῦ φέρονταν τελέγραμματα, πὼς νυχτομαχῆς καὶ νάρθη. Μήτε ἡ μάνα μου μήτε τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ μὲ βαστοῦσε. Ἀμέσως ἔσθῃς. — Φτάνω στὴ Βενετιά, τραβῶ ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἴσια ἴσια μὲ τὴ Ζονέκκα καὶ τί βλέπω ; ἄχ ! τύχη μου καὶ χαρὰ μου ! εἶσαι ζωντανὸς ἀκόμη. Μὲ γνωρίζεις, μοῦ κοινοποιεῖς, μὲ φιλεῖς κ' ἡ νυχτὴ σου θραίνει τότε στὴν ἀγκαλιά μου. Ἡ νύχτα πλακώνει καὶ ζητῶ τῆς μητέρας σου, ποῦ σὺ μάνα μου τὴν ἀγαπῶ, τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμῃ τὴ στερεὴ τὴ χάρη, νὰ μ' ἀφήσῃ μαζί σου μοναχὴ γιὰ τὴ στερεὴ τὴ νύχτα ποῦ σ' ἔχω. Κλειδωνόμαστε στὸ καμαράκι σου νάγαπημένο, εἶναι ὁ γάμος μας, εἶναι ἡ πρώτη μας νυχτιά τῆς ἀγάπης, καὶ σὰν τὴ νύξη, Κωστή μου, δάξω ἄπορο μεταξωτὸ φουστάνι. Ἐπειτα πλαγιάζω σιμά, σιμά σου, ὅχ ! ἐνὶ ἀγάπῃ μου μοναδική ! Κ' εἶται θὰ περνοῦσα μὴν ἀλάκλαιρη νυχτιά στὴν ἀγκαλιά σου, σφιχτοδεμένη, σμιγμένη μαζί σου, θὰ γύρῃς στὰ μάτια σου μέσα τὰ ὀδησμένα τὴν ἀχτίδα τὴ λαμπρὴ τῆς ματιᾶς σου, θὰ σὲ φώναζα, θὰ σοῦ ἔλεγα τὰ πιὸ γλυκὰ τὰ ὀνόματα, θὰ προσπαθοῦσα νὰ σὲ ζεστάνω μὲ τὰ πιὸ γλυκισμένα μου τὰ φιλιὰ, νὰ σοῦ μπᾶσω στὰ χεῖλια σου τὰ νεκρωμένα τὴν ἀνάσα μου καὶ τὴν ψυχὴ μου...

Ναι, τέτοια νύχτα κἀδουμαι καὶ ὀνειρεύουμαι, Κωστή μου. Νύχτα θανατερή, εἶται δὲν εἶναι ; Καὶ τὸ πρῶτ' θὰ μὲ θρόνισαν πλάγι σου πεθαμένη. Δὲν τὸ πιστεύεις ; — Ἀχ ! τὰ φτωχά, τὰ καμμένα τὰ πεινιάρικα ποῦ εἴμαστε κ' οἱ δυὸ μας, ἀφοῦ ἡμεῖς ἀπαρητήθη-

καὶ ἡ μοῖρα ὡς καὶ τὴ στερεὴ τὴν παρηγοριά ποῦ τὴν ἔχουμε ὅλα τὰ ταῖρια τὰ δυστυχισμένα !

Ἐσὺ, βλέπεις, δὲν πορεῖς, δὲ γίνεται, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς. Ἐμένα, ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀνώφελο πρᾶμα καὶ κανενὸς δὲ χρησιμέδει. Γιατί μὲ καταδικάζεις νὰ τὴν τραβῶ ἡ σακατεμένη, νὰ μὴν τὴν ξεφορτωθῶ τέτοια κακορρίζικη ζωὴ ; Γιατί δὲ μὲ λυπᾶσαι. ἄχ ! ἐσὺ ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾷς ; — Ὁ θάνατός μου, βλέπεις, κανένα δὲ θὰ πείραζε, δὲ θὰ εἶταν ζήμια γιὰ κανένα. Θὰ μ' ἔκλαιγες, ἐσὺ ποῦ σ' ἀγάπησα τόσο, θὰ μ' ἔκλαιγες ὡς τὴ στερεὴ σου τὴν ὥρα, μὰ θὰ ζούσες, ἀφοῦ, προτοῦ νὰ πεθάνω, θὰ σὲ παρακαλοῦσα, θὰ σὲ ἰκέτευα νὰ ζήσης κ' εἶτοι βαστώντας τὸ λόγο σου, ἐὰν θὰ μοῦ ἔδειχνες τὴν ἀγάπην τὴ μεγάλη-τερη. Βέβαια ! Οἱ δικοί μου, μὲ τὸ θάνατό μου, θὰ γλυτώνανε τὸ κάτω κάτω καὶ θάνασάνανε τὸ ἴσχυ μάλιστα γιὰ οἴγουρο πὼς εἶτοι θὰ τοὺς γλῆτωνα καὶ ἀπὸ κάμποσες ἔγνοιες.

Ἀγγελέ μου, φαίρεις τί μοῦ εἶπε ἡ μάνα μου ἄλλο βράδι ; Τῆς ἔλεγα ἴσια ἴσια πὼς, ψυχὴ καὶ σόκα, ἐνιωθὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἀφίτες τὶς μέρες τόσο ἀχαμνά, ποῦ εἴμουνε ἄξια, γιὰ νὰ γλυτώσω, νὰ κάμω τὰ δύνατα δυνατά. — Καὶ τί φαντάζεσαι πὼς μοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μάνα ;

« Ἄν εἶναι, λέει, παιδάκι μου, ὅπως λές, ἂν ἔφτασες σὲ τέτοια κατάντια, καλῆτερα θὰ κάμῃς νὰ πεθάνῃς ».

Καὶ σὲ δεβαιώνω, Κωστή μου, πὼς ἡ μάνα εἶχε δίκιο.

Ἡ ὥρα ἐννιά καὶ πέντε τὸ βράδι. — Κωστή μου, πόσο, μὰ πόσο θὰ τὸ ποθοῦσα γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ μονάχα, ν' ἀκουμπήσω στὴν πλάτη σου ἀπάνω τὸ κεφάλι μου ! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ σ' ἔχω πλάγι μου, νὰ σ' ἀγγίξω, νὰ νιώσω πὼς σιτῶνται εἶσαι κοντά μου, νὰ νιώσω κάτι ποῦ νὰ εἶναι δικό σου, νὰ πιάσω τὸ χέρι σου, τὰ δάχτυλά σου, τὰ μαλλιά σου ! Ὅχ ! τὸ φιλή σου, ὅχ ! τὰ χεῖλιά σου ποῦ γιὰ δάκρυα πεθαίνω. Τί ἔκαμες, τί ἔκαμες, φίλε μου θού, γιὰ νὰ σ' ἀγαπήσω τόσο πολί, καὶ πὼς δὲ μὲ λυπήθηκες παραπάνω ; Ἀπὸ τὴν ὥρα τὴν πρώτη, Κωστή μου, τὴν καρδιά μου σοῦ χάρισα ὅλη. Γιατί νὰ μὲ κᾶψῃς μὲ τὸ φιλή σου ; Μὴν παραπονεῖσαι, μὴ μὲ κατηγορήσῃς, ποῦ δὲν τὸ φταίω ἂν πεθάνω. Ἡ ψυχὴ μου ἀλάκλαιρη σὲ φωνάζει, ὅλη σου ἡ Μύρρω ἀπελπισμένα σὲ ἔδλει, ἀπελπισμένα σὲ ἀναγνωρίζει. Ἀχ ! μὰ πὼς δὲν ἐρχοῦσαι, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς ; Μήπως καὶ δὲν τὴν ἀκούς τὴ φωνὴ μου τὴ δυστυχισμένη ; Ἐλα, ἔλα. Κωστή, ἂν ἀλήθεια μ' ἀγαπᾷς, ὅπως τὸ λές, ἂ μ' ἀγαπᾷς ὅπως ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Ἐλα καὶ γιὰ μιὰ μέρα, γιὰ μιὰ ὥρα, ἔλα νὰ γίνῃς δικὸς μου, δική σου, ὅλη μου δική σου νὰ γίνω καὶ ἔς πεθαίνουμε κατόπι. Ἐχεῖς δίκιο, Κωστή μου, καλὰ τὸ λές πὼς τοῦ κάκου πολεμοῦμε, πὼς πρέπει σὲ τέλος ἡ ἀγάπην μας νὰ μᾶς σκοτώσῃ, ἐπειδὴ κ' εἶναι μεγάλη πάρα πολί, πάρα πολλὴ ὁ πόθος μας καὶ ὁ καημὸς μας. Ὁ θάνατός εἶναι τὸ μόνο ποῦ μᾶς ἀπομνησκει καὶ ἄλλο δὲ βλέπω στὸν κόσμο γιὰ μᾶς. Τί θάπογίνουμε ; τί ἄλλο νὰ κάμουμε παρὰ νὰ πεθαίνουμε ; Τί νὰ κάμω ἡ ταλαίπωρη ἐγώ ; Τί νὰ κάμω, Κωστή μου ; Πές μου το θού, σὰν τὸ φαίσης, κοίταξε νὰ θρῆς τίποτα, δὲ τι καὶ ἂν εἶναι, νὰ μᾶς γλυτώσῃς. Ἐγὼ δὲν μπορῶ πιά, σοῦ ἰσχυρίζομαι, μοῦ σόδιθηκε τὸ θάρρος κ' ἡ δύναμη. Ἐγὼ στὸν κόσμο πιά ἕνα μονάχα γυρῶ, νὰ σὲ

θιῶ μὰ στερεὴ γορὰ καὶ νὰ πεθάνω. Τέτοια θάτανε γιὰ τὴν κακόμοιρή μου τὴν καρδιά τὴν καταπονεμένη, τὴν ἐραποδοσανισμένη μου τὴν καρδιά, τέτοια ἡ μεγαλύτερη ἐφτυχία, ἴδιον τῆς ζωῆς μου τὸ πῶ γλυκὸ, σὴν ἀγκαλιά σου νὰ ξαπνήσω. Θάτανε ὅμως τὸ ἐγύχνημα πάρα πολὶ, οὐ δεθαίωνα, καὶ τέτοια χαρὰ δὲν εἶναι γιὰ τὰ μέγα κατωμένη. Νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω ! Δὲ τὸ ξαίρεις μὲ τί πόθο τὴ συλλογιῶμαι τὴν αἰώνια τὴν ἡουχασιά.

Ἀγάπη μου, ἀχ ! ἐσὺ, ψυχὴ μου, ἀχ ! θησαυρὸς μου καὶ ζήση μου, πὲς μου, πὲς μου το πὼς μ' ἀγαπᾷς ὅπως καὶ γὼ σ' ἀγαπῶ.

Εἶναι ὥρες πὺν τὸ νιώθω, πὺν τὸ ξαίρω, κ' εἶναι ὥρες πᾶλε πὺν μοῦ φαίνεται σὰν ἀδύνατο, γιὰτὶ νιώθω τὴν ἀγάπην μου ἀπέραντη, γιὰτὶ λέω πὼς τίποτα σὶν κόσμῳ, μήτε ἡ ἀγάπην σου ἀκόμη, δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὶν θανάτῳ τῆς δικῆς μου.

Ὅχ ! τί ἔρωτα, τί πόθο, τί λαχτάρα μοῦ ἔχεις σὶν στήθια μου ἀναμμένα ! Καὶ νὰ ἤθελες τώρα νὰ σβήσῃς τὴν πυρκαγιά πὺν μοῦ καλεῖ τὴν ψυχὴν, μήτε οὐ ὁ ἴδιος δὲ θὰ πὸ κατωρδῶνες. Σώπα, Κωστή μου, καὶ μὴ μὲ μαλλώνῃς, ἀγινέ με ἀχ ! πὺν καὶ πὺν νὰ σὲ συλλογιῶμαι καὶ νὰ λιώνω. Κάποιτες, σὰ δὲν εἶμαι καλὴ μήτε νὰ κουνήσω, μήτε νὰ γράφω, μήτε ὅξω νὰ θῶ, κάθουμαι σὶν καρέγλα μου ἡσυχῇ, ἀσάλεγκτῃ, σὲ θυμοῦμαι, θαρρῶ πὼς σὲ βλέπω. μοῦ φαίνεται πὼς ἀγγέλοι μὲ παίρνουνε σὶν οὐρανὸς καὶ πὼς ἡ ψυχὴ μου μέσα μου ἄξαφνα λιώνει. Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ γίνεται, νὰ δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ, δύναμη δὲν ἔχω νὰ παλαίψω μὲ τὸ ῥέμα, γιὰτὶ σὰ ῥέμα μὲ τραβᾷ. Μοῦ εἶναι τέτοιος παρᾶδεισος, νὰ ἤξαιρες ! Παρᾶδεισος πὺν μεθᾷς καὶ πὺν χάνεσαι. Μοῦ λὲς πὼς τέτοιες ὥρες μποροῦνε κάποτε καὶ νὰ σκοτώσουνε. Τόσο τὸ καλῆτερο, φῶς μου. Ὅχ ! ἄφησέ με νὰ πεθάνω γιὰ τὴν ἀγάπην πὺν σοῦ ἔχω. ἄφησέ τὸ θέλησες νὰ σ' ἀγαπῶ μὲ δύναμη τόση. Δὲ θὰ πῆς τουλάχιστο κατόπι πὼς ἐπάσχει τίποτις σὶν κόσμο πὺν νὰ μοῦ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου.

Τί λύπη, Κωστή μου, πὺν τὴν ἔχω ἀπὸψε, δὲν εἶναι ἀλήθεια ; Καὶ σὲ πικραίνω καὶ σένα, φτωχὸ μου, λατρεμένο μου πονεῖ. Κάλλια νὰ πᾶω νὰ πλαγιάσω. Ἐλα ἐσὺ νὰ μὲ θῇς σ' ἰδιονί μου. Ἐλα, ἔλα, ὄχ ! ἔλα, κατὰ πὼς εἶσαι, κατὰ πὼς θέλεις, δὲν πειράζει πὼς θὰ σὲ διῶ, φτάνει νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ σὲ νιώθω. Τὸ φιλεῖ σου, θέλω τὸ φιλεῖ σου, τὸ γυρᾶω καὶ λαχταρῶ νὰ σοῦ δώσω τὰ φιλιὰ μου ὅλα. Θέλω τὸ φιλιὰ μου νὰ σὲ τριγυρίζουνε, νὰ σὲ καίτνε, νὰ σὲ μεθοῦνε.

Καλὴ νύχτα, Κωστή μου. ἄθροιο τὸ λοιπὸν, ἄθροιο. παρᾶκριβέ μου, φίλε μου, ἀδέλφει μου, ἀγάπην μου μοναδική, ἀγάπην μου ἐσὺ ἀπέραντη καὶ λωλή. ἄθροιο, ἀχ ! ἐσὺ πὺν σὲ διᾶλεξε ἡ καρδιά μου, ἐσὺ ἀρραβωνιστικὴ τῆς ψυχῆς μου.

Κωστή, ἄφησέ με νὰ γοιμίσω ἀκόμη τὸ κομμυτᾶν ἄσπρη χαρτὶ πὺν μοῦ ἀπόμενε, νὰ τελειώσω τὸ κατεβατό. Ἀφησέ με νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀκόμη πὼς σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαπῶ. Μὲ κατὰλαβες ; Ὅσο ἀχόρταγα σοῦ τὸ λέω, τόσο ἀχόρταγα ποθῶ καὶ νὰ τὰκούσω. Πὲς μου ; καλέ μου, μ' ἀγαπᾷς ἀλήθεια ὅσο καὶ γὼ σ' ἀγαπῶ — μ' ἀγαπᾷς ἀλήθεια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶμα σὶν κόσμῳ ; Ἀγαπες θὰ μοῦ τὸ πῆς, ἀγγελέ μου, σὶν γράμμα σου τὰδριανό ;

Νά, πάρε, μὰ πάρε σὶν χαρτὶ μου ἀπὸ ἀπάνω,

πάρε τὰ χεῖλια μου καὶ τὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν ἀγάπην μου ὅλη καὶ ὅλη μου τὴ ζωὴ, πάρε με ἄλκακαρη, Κωστή μου.

Δευτέρα, ἡ ὥρα δεκάμισι τὸ πρωῒ.— Φίλε μου, τί νύχτα, τί νύχτα τρομερή ! Ἀχ, καιμὲνε μου, ἂν ἤξαιρες τὸ πόσο πονῶ, δὲν ξαίρω τί θὰ γινόσουνε ὁ ἴδιος. Κάλλια νὰ μὴν τὸ ξαίρῃς. Ἐγὼ πᾶ δὲ γίνεται, ἡ θὰ πεθάνω ἡ θὰ τραβῶ.

Κωστή μου, Κωστή, ἔχεις δίκιο, χίλιες καὶ χίλιες φορὲς δίκιο· εἶναι βάσανο, εἶναι μαρτύριο νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς ἑσὶ, μαρτύριο καὶ γοῖκη. Φίλε μου, εἶναι κάτι πὺν σὲ κατωτρεφει, πὺν σὲ ἀγανίζει, πὺν ἐλπίδι καὶ ἀνάσα δὲ σοῦ ἀγίνει. Φοβερό ! Καὶ ποτεῖς ψυχὴ καὶ σάρκα, ὅλος σου ποτεῖς.

(Απολουνθεῖ)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Οἱ γλωσσαμύντορες

Εἰς τὸ ἰάλαν Ὑπουργεῖον τὸ λεγόμενον : Παιδείας, γλαῦξ τις κρῶζει συγκαλοῦσα τὴν σοφὴν ἐπιτροπὴν, καὶ προσέρχονται μὲ μένος ἡτιοδόξον ἀνασθεῖας, Μικαλόπουλος, Γαργάκης, καὶ ἄλλοι δὶχως ἐντροπὴν.

Εἰν' ἐκεῖ Πανᾶς πρὸς ὅσων. Λαχανόκαρδος. Γιολντῶνης δυσορῶντες μετὰ γοῖκης τὴν τὸν μαλλιαρῶν γενέτην. Εἰν' ἐκεῖ ὁ Μαργαρίτης, ὁ Ζηροῖον καὶ ὁ Βάσης, μετὰ τὸν ὁλοικον γραφεῖα τοῦ Ἐμπόρου Καλαπαδάκη.

Εἰν' ἐκεῖ ὁ Μισιριώτης, εἰν' ὁ Σκιάς. ὠκέτους ἡ θά-
(τωρ)

Σακελλάρης, Ἐξαρχόπουλος καὶ Λεβίδης ἐνταῦθα, καὶ τὴν χεῖρα τοῦ Ζαῖμη ὁ Χαντζιδάκης λαμβάνων. τὸν ἀσπάζεται, δακρύει κ' ἐκφωνεῖ... Ἐνῷχαριστῶν.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

Στὴ διάλεξιν τοῦ Ξενοκλίου

Εἶχες δὲν εἶχες τόσες καὶ πάλι μετὰ σὶν μέση, Γρηγόρη, τὸ χ ε ρ ὁ γ ο α η ο καὶ ἄς μὴν εἶχε θέση. Καὶ δὸς του εἶπες μαλλιαρὸς πὼς εἶσαι γιὰ τὰ μάτια Κ' ἐμεῖς κακὰ χερᾶ—γραφα, κ' ἐσὺ κακὰ δευμάτια.

Στὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας

Νέα πάλι συζήτηση. Τὸ Ὑπουργεῖον καίρεται : Χ ε ι ρ ο ὕ ρ ο ς πρέπει ἢ χ ε ι ρ ο υ ρ ὁ ς ὁ (Θοδωρὸς νὰ λέγεται. Μὰ ὁ Σωτηράκης παρεμβὰς τοὺς ἔκοψε σὶν μέση. κ' εἶπε τὸν τόνον παρενθὺς πὼς θὰ... τὸν μεταθέσει !

....Κριτικὴ καὶ....Ποίηση.

Τὰ «Λυρικά» εἶναι βάσανο καὶ «Τ' Ἀπλὸ Λόγιον» (ζᾶλη, κ' οἱ «Ὑμνοι»). Ρήγα Γκόλη μου, παραξενεῖα μεγάλη, Καὶ «Τὰ τραγούδια τοῦ νηιοῦ» ; Σοφία μὲ τὸ δρόμι, Τοῦτα μονάχα ὁ Θεὸς... τραγούδια νὰ τὰ κάμει !

Α. Κ.